

## Vakondvilág

[2014. március]

*(Részletek egy versciklusból)*

### ÁTJÁRÓK

a menekvés útjai  
nem alagutak  
ezt mondta nekem  
1 bölcs vakond  
öreg fénytelen  
szőrét valami  
furcsa takarta  
látni lehetett  
még egy vakondnak is

átjárót találni  
nem lehet  
csak ha eladod  
a lelkedet  
de mit tegyen [az]  
ki hiába kínálja  
a vakond lelkének  
nincsen ára  
ócska leporolhatatlan  
darab  
s rajta a  
bölcesség bevonatát  
csak szem nélkül  
látni

a vakond az  
árok szélén ült  
és az átjárókat leste  
de mivel sosem látott  
lassan eljött az este  
s a csillagporos éjszakában  
kabócák dalán merengve  
érezte ahogy végre felfelé  
s nem lefelé mozdul  
a teste

### ÁTJÁRÓ 2

világokat teremteni lehet  
mesélte egykor a bölcs vakond  
halandó kis világok lesznek  
de kényelmesek használhatók lakhatók

én sok világot teremtettem  
sóhajtott s mancsával szőrét vakarta  
volt közöttük fényes barna  
sötét és mocskos  
hisz oly változó a kedvünk  
használtam is valamennyit  
de átjárót  
azt nem tudtam fabrikálni  
ha át akartam menni  
az egyikből ki kellett szállni  
és valamennyit időzni senkiföldjén  
azok az elviselhetetlen pillanatok  
mindegyik – 1 örökkévalóság

ma már tudom  
az átjáró a lélekkel rokon

mondta a bölcs vakond  
miközben bőrét vakargatta  
bár a keresésnek ma nincs  
divatja  
nem érnek rá  
mindenki csak talál  
az átjáró pedig  
bujkál  
tudja  
nála fontosabb nincsen  
a mesén túl a kincsen innen  
tanyázik talán  
csak egyszer megtalálnám  
nem beszélnek itt a senkiföldjén  
két világ között  
veled kölyök

## A JÁRATFÚRÁS IDEJE

korszakos dolgokat  
kellene alkotni  
közhelyek  
csupa k  
kornak kell közhely  
ezeket hallgattam  
miközben fúrtam a járatot

vajh korszakos-e e járat gondoltam  
mert közhelyesnek nagyon az  
ha felszínre jövök  
mindig ki akarnak pusztítani  
meg akarnak ölni  
nem nézik hasznomat  
csak a külcsínt  
hogyan elcsúfítom a gyepet  
a simára nyírt  
fura kerteket

igazuk lehet?

az én időm az alagútban telik el  
az alagúttal  
ki kell fúrom a járatot  
szorgalom nélkül nem lehet  
a vakondtársadalom fűzi össze  
a föld alatti életet  
amire aztán  
majd épül a világ

és ha ásunk amíg ásunk  
beszűkül a világunk  
előre sose látunk  
hátnak mögött is beomlanak  
a falak  
s ami marad  
az elfecsérelt idő

igaz lenne?

magnak nem lenne jó  
a föld nélkülünk  
s ha majd felnövünk  
látni fognak

mert a járatfúrás ideje  
zaja melódiája  
bele van szöve  
fonva festve  
a fűvek árnyékába  
a fák őrizte avar

puhaságába  
a víztükrről billegő  
szitakötő szárnyának  
csillogásába

csak nem láthatod  
nem adtak hozzá  
neked szemet  
s az emlékezet  
mint régi  
porlepte pókháló  
lassan széthasad alattad

de  
a járatfúrás ideje örök

## VAKONDBÚCSÚ

*sokadik*

kókadtkukoricásban tanyázik  
és siránkozik a vakond  
„földhözragadt álomként állok  
a sarakon a sarkokon  
nem adhatnál valami mást  
egy jobb földet egy jobb hazát  
egyetlen bolond de igaz  
kis pátoszmentes éjszakát  
és helyet hol sarjad a fű  
s másnap sem kókad le soha  
[s a kéki vasútállomásnál  
kivirágzik a bodzafa]”

az az igazság – hiányzol  
hogymi az igazság – nem tudom  
kihúzott sorokba zárlak  
ott állsz mint akit várnak  
tinta alatt  
ceruzanyom mélyén  
mindennek a legalján  
s az élén

még vág az emléked  
annyi mindent szétapróztam velem  
magam  
időm  
terem  
ha van nekem

személyes  
személyes  
személyes  
okos emberek mondták  
így aztán nem is sajnálom  
kacat  
egy részét alagutakba gyömöszöltem  
más része Szibériában maradt

mindenhol jártam nélküled  
lefoszlott rólam minden borzalom  
minden amibe csomagoltál  
réges-rég hamu az avaron

csak az a baj  
a vész  
a kín  
talán a bánat

hogymég vagy valahol  
ahol látlak

## A SOR VÉGE

állj be szépen a sorba  
nem te vagy a legelső  
a legjobb a legszebb  
a legokosabb  
emlékként nem az vagy

emlékként a legutolsó vagy  
ott ácsorogsz és azon tűnődsz  
milyen hosszú ez a sor

de ezt a titkot meg nem fejtheted  
nincs hozzá forrás kulcs  
nincs semmi

csak egy haloványan pislákoló  
mécsekláng  
[ki tudja tán lidércfény az  
a mocsaras gégényi határban]  
tudod mint az érzés  
amiből egykor máglyát raktál  
[nem tudtam miért]  
és engem égettél el rajta

Kategória: vers, próza  
Denumire autor: Tamás Tímea

Látó Szépirodalmi Folyóirat